

[Rytter.]

munistiske Del af Modstandsbevægelsen, den saakaldte antikommunistiske Modstandsgruppe og Foreningen af Frihedskæmpere med humane Formaal. Vær Menneske og vær menneskelig, er Mottoet. Jeg kan ikke nægte, at jeg i denne Henseende staar paa de to Organisationers Side.

Det er, som om Modstandsbevægelsen har følt sig som en Magt i Staten. Medlemmerne var bevæbnede og har været en Trusel. De har villet forhindre Udskejelser, men Magten har i visse Tilfælde kunnet blive misbrugt. Jeg er ikke i nogen som helst Tvivl om, at Frihedsraadet har gjort alt, hvad man kunde for at undgaa dette. Jeg skal ikke komme ind paa mange Tilfælde, men blot nævne Vestre Fængsel-Historien; vi ved, hvordan de optraadte dér. Vi ved ogsaa, at man begyndte at true Dommere, som havde afsagt Domme, som man ikke var tilfreds med; de maatte hellere tage deres Afsked. Vi har tidligere omtalt en Sag i Landstinget, hvor en Mand fra Modstandsbevægelsen mødte op i Byretten og sagde: denne Sag hører ikke hjemme i Byretten, den har et andet Forum, og da han blev gjort opmærksom paa, at det var en Misforstaaelse, sagde han, at saa maatte der i alt Fald dømmes i Overensstemmelse med, hvad man fra Modstandsbevægelsens Side havde besluttet, hvilket selvfølgelig ogsaa blev afvist.

Det er det, der for mig har staaet som Ulykken, at vi har følt os under et Pres, og det Pres har haft sin store Betydning. Jeg haaber derfor, at de Fejl, som er begaaet, maa blive rettet, at vi kan drøfte Situationen og faa Loven formet saaledes, som vi i Rigsdagen har ønsket det. Den oprindelige Lov, som vi forstod den, blev altsaa aendret paa en anden Maade i Praksis, men det fik, om jeg saa maa sige, Rigsdagens Billigelse ved Vedtagelsen af Ændringerne i Retsplejeloven i December om Løsladelser i visse Tilfælde. Forudsætningsvis laa heri en Billigelse, og derfor maatte Juristudvalget gaa ud fra, at det, man skulde beskæftige sig med, var ikke Loven, saaledes som Rigsdagen havde vedtaget den og havde forstaaet den, men Loven, saaledes som den var forstaaet i Praksis, og derved er vi kommet ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes Praksis og den nye Lov skal forstaaes.

Med Hensyn til den nye Lov gaar jeg ud fra og haaber, at vi faar den gennemført. Jeg er ligesom den højtærede Justitsminister absolut ikke henrykt for den paa flere Punkter. Jeg havde foretrukket, at man paa mange Punkter havde fulgt Ministerens op-

rindelige Forslag, men ud fra det Synspunkt, at enhver Foranstaltning i Retning af Formildelse er af det gode, kan jeg for mit Vedkommende og mit Partis give fuld Tilslutning. Hvordan den saa skal praktiseres, maa Domstolene om. Man siger jo, at Domstolene alene skal rette sig efter Loven, og at de kan faa Vejledning af Rigsdagstidenden. Jeg tror, at det *in concreto* vil være meget vanskeligt at indhente saadan Vejledning, for Meningerne vil være yderst forskellige. Der er ikke ved Lovforslaget kommet generel Formildelse; om Reglerne i det konkrete Tilfælde vil kunne virke som en Formildelse eller ej — det tror jeg, de vil —, er altsaa et Spørgsmaal. Domstolene maa afgøre.

Der er i øvrigt en Bestemmelse, jeg ikke rigtig kan forlige mig med; det er Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, hvor man med Hensyn til allerede afsagte Domme bestemmer, at Domme, for saa vidt de angaar Tab af almen Tillid, skal forstaaes paa en bestemt Maade. Jeg tror, det er første Gang, man i Rigsdagen bestemmer, hvordan en Dom skal forstaaes. Vi har jo to Myndigheder over for hinanden, den lovgivende og den dømmende, og de er sideordnede. Lovgivningsmagten kan give Regler for, hvordan Domstolene skal dømmes, men her kommer altsaa en Lov, som siger, at en Dom, der er afsagt, og som muligvis har dømt til Tab af almen Tillid i 5 eller 10 Aar, skal forstaaes, som om den sagde: livsvarig Rettighedsfortabelse. Jeg tror ikke, man kan gøre det, og jeg vil haabe, at vi kan drøfte dette Spørgsmaal nærmere i Udvalget.

Jeg maa dernæst have Lov til at fremsætte nogle Bemærkninger paa egne Vegne, altsaa ikke paa Partiets Vegne.

Naar jeg, om jeg saa maa sige, med Kys haand tager mod Regelen om Benaadning, er det, fordi det, som jeg før sagde, er noget i Retning af Formildelse. Men jeg maa tilføje, at i og for sig er jeg Modstander af det, fordi man ved disse Benaadninger kommer ind paa noget, man ikke tidligere har været inde paa. Benaadning er normalt et Institut, hvorved der tages Hensyn til Forhold, som ligger uden for Dommen, til Familieforhold o. s. v., medens man ikke begynder at skønne over, om Dommen er rigtig eller ikke. Ved disse Benaadninger skal Justitsministeren imidlertid skønne over, om Dommen i og for sig er rigtig, om den ikke er for streng. Altsaa, man tillægger her Justitsministeren en, om jeg saa maa sige korrigerende Indflydelse over for Dommene. Jeg er imod det, men ser alligevel paa Benaad-